After signing the draft settlement agreement by the defendant and receiving such agreement by the Committee, the latter sends it to the Commercial Court within three working days. In case this agreement envisages all the essential conditions stipulated by the draft law, the commercial court must approve it by issuing the relevant decision or refuse its approval if the terms of the agreement contradict the requirements of the draft law, interests of the state or society, violate the rights and interests of the parties, as well as if there is a clear inability to fulfil obligations by the defendant.

After approval of the agreement by the court, the Committee decides on the case in accordance with the terms of the settlement agreement, which cannot be questioned by the defendant in front of the court.

However, in order to implement the provisions of the agreement on the settlement of cartel disputes, it is necessary to initiate appropriate changes to the Commercial Code, which should provide for the procedure for the court approval of the settlement agreement.

Key words: cartel, cartel settlement, conciliation of parties, Antimonopoly Committee of Ukraine, fine (sanction), participants in economic activity.

DOI: 10.36695/2219-5521.4.2019.32

УДК 347.4

П.Д. ГУЙВАН

*Петро Дмитрович Гуйван, кандидат юридичних наук, заслужений юрист України, професор Полтавського інституту бізнесу**

ORCID: 0000-0003-3058-4767

НЕДОТОРКАННІСТЬ ДАНИХ ПРО ОСОБИСТЕ ЖИТТЯ ЛЮДИНИ ЯК ЕЛЕМЕНТ ЇЇ ПРАВА НА ПРИВАТНІСТЬ

Постановка проблеми. Специфіка інформаційної діяльності полягає в постійному користуванні інформацією, в отриманні її із зовнішніх джерел, безпосередньо в її створенні. Важливим складовим елементом даного процесу є вдосконалення управлінських функцій з боку органів влади щодо гарантування кожному члену громади можливості бути поінформованим про ті факти зовнішнього світу, які дають змогу ефективно та дієво реалізовувати особисті та соціально значимі права особи. Суспільство заінтересоване в розвитку прозорості та відкритості державного управління. Прозорість та доступність відомостей про державні органи надає можливість оцінювати їхню діяльність, сприяє розширенню функцій громадянського контролю. Відтак, високий рівень інформованості громадян покликаний забезпечувати належне та своєчасне здійснення та захист особистих інтересів індивідуума, пов'язаних з можливістю реалізувати права і свободи¹.

За приписом ст. 7 Закону України «Про інформацію» вказується, що право на інформацію (у т. ч. інформацію про фізичну особу) охороняється законом. Держава гарантує всім суб'єктам інформаційних відносин рівні права і можливості доступу до інформації. Ніхто не може обмежувати права особи у виборі форм і джерел одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом. Суб'єкт інформаційних відносин може вимагати усунення будь-яких порушень його права на інформацію. Водночас особа вправі захищати усіма дозволеними способами своє право на приватність, яке включає недоторканність особистої інформації про інтимні, особисті сторони свого приватного буття. Так, Закон України «Про інформацію» у ст. 21 зазначає: «конфіденційною є інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень. Конфіденційна інформація може поширюватися за бажанням (згодою) відповідної особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, а також в інших випадках, визначених законом». Як бачимо, має місце певне протиставлення публічно-правових засад охорони суспільного порядку, які полягають у відкритості та доступності відомостей, у тому числі й про конкретну особу, що становлять суспільний інтерес, і принциповий підходи щодо недоторканності даних особистісного характеру про життєдіяльність людини. Тож питання є досить актуальним і потребує детального наукового дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі аналізу вказаної проблематики присвячені роботи таких вчених, як О. Бандурка, М. Поліковський, А. Грищенко, В. Колісник, Т. Гуржій, Б. Кормич, Л. Кузенко, О. Марценюк, В. Колпаков, О. Кузьменко, К. Маштак, Т. Слінько, Є. Курінний, Ю. Тодика та інші. Разом із тим, як правило, питання вивчалися лише в межах вузької проблеми організації доступу громадян і організацій до публічно значимої інформації, або стосовно правового захисту персональних даних особи. Водночас підлягає детальнішому з'ясуванню співвідношення зазначених юридичних механізмів, визначення пріоритетів у їхньому застосуванні та напрацювання в українській законодавчій системі та правозастосовній практиці конкретних чинників, що визначають публічний чи приватний характер відповідного захисту. На цій основі мають бути розроблені виважені підходи правової охорони конституційних інформаційних прав особи, і це становить мету наукової статті.

© П.Д. Гуйван, 2019

* *Petro Guyvan, Ph.D. in Law, Professor of Poltava Institute of Business, Honored Lawyer of Ukraine*

Виклад основного матеріалу. Для вирішення проблеми, порушеної у даній праці, необхідно з'ясувати сутнісні та предметні ознаки такого правового поняття, як приватне життя людини. Адже саме у цій сфері інформація про особу підлягає підвищеній охороні. Стаття 301 ЦК України закріплює, що фізична особа має право на особисте життя. Особисте життя є невід'ємним персональним немайновим благом, що гарантується кожній людині. Його зміст визначає сама людина на основі власних побажань, які обираються суб'єктом на свій розсуд, але не містять проявів публічного характеру. При цьому матеріальне право не регулює порядок виникнення, зміни та припинення взаємин у особистому житті, але охороняє його від неправомірних втручань. Однак маємо констатувати, що в даній царині серед науковців і досі немає єдиної позиції щодо визначення обсягу та змісту права на приватне життя. Переважно доктринальні розуміння подібного поняття надаються через його складові, а саме, приватне життя пропонують кваліфікувати як соціальне явище та, власне, як інформацію про приватне життя, сферу сімейного життя, родинних відносин, зв'язків між друзями, повсякденне побутове життя, дозвілля, інтимні стосунки². Однак дане визначення без оцінки суспільного аспекту суто особистих, на перший погляд, проявів людського буття, є, як виявилось, неповним. Бо, попри усвідомлення конкретним індивідом, його поведінка у площині реалізації елементів особистого життя, воно може все ж певним чином стосуватися подій, явищ та обставин суспільного рівня і таким чином набувати юридичного значення публічного чинника. У такому разі з правової точки зору при втручанні інших осіб у суб'єктивне право, зокрема, інформаційного змісту, з'являється проблема визначення публічно-правового чи приватноправового способу відповідного охоронного інструментарію.

Складовою частиною приватного життя конкретної особистості є елементи інформаційного права особи, які можуть мати як ознаки приватності, так і прояви публічного характеру. При цьому їхнє розмежування є досить умовним, оскільки людина може розцінювати деякі аспекти трудової участі, навчання та інших проявів суспільної діяльності як складові свого особистого життя. Дійсно, якщо розглядати зазначені відносини лише з точки зору персонального бажання суб'єкта, особисте життя – це складна система соціальних відносин, де індивід виступає зі своїм, тільки йому властивим духовним світом, думками, почуттями, переживаннями, надіями і мріями, а основою особистого життя є індивідуальна свобода особистості, яка реалізується у формі певної відокремленості від суспільства³. Але чи завжди є реальною та відчутною подібна відокремленість та чи сприймається вона в такій якості суспільством? У публіцистиці пропонувалося розмежувати особисте та суспільне у повсякденному бутті людини, кваліфікувавши особисте життя, як поведінку особи поза межами виконання будь-яких суспільних обов'язків, тобто життєдіяльність людини в сфері сімейних, побутових, особистих, інтимних та інших стосунків, що звільнені від «тягаря суспільних інтересів»⁴. Але, погодьтеся, дана теза передусім страждає схематичністю та схоластикою. Навряд чи можна назвати широкий спектр персональної діяльності, яка б мала виключно рафіновані ознаки приватності без елементів соціально значимого змісту. Адже, як і стосовно суто приватної сфери взаємин, закон та правова наука наразі на напрацьовували поняття відносин, які можна було б назвати виключно публічними.

Відтак, поки доктрина подібне питання не конкретизувала (на наше переконання, це дуже важко зробити, та й скоріш за все – недоцільно), привабливим з практичної точки зору виглядає правовий принцип, який застосовується міжнародною інституцією – Європейським судом з прав людини. Він полягає в тому, що коли порушення відбулося стосовно обмеження можливості отримання інформації/документів, які мають більшу вагу для приватних, аніж суспільних інтересів, застосовуватиметься ст. 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, яка передбачає, що кожен має право на повагу до свого приватного і сімейного життя, до свого житла й кореспонденції; за наявності ж пріоритету у відносинах суспільного інтересу, підлягає застосуванню захисна конструкція конвенційної ст. 10, яка охороняє право особи на доступ до публічної інформації. Причому основне питання при розгляді подібних справ полягає в тому, чи вдалось дотримати справедливого балансу між конкуруючими інтересами осіб, які зазнали впливу, та суспільства в цілому (пп. 100, 119 та 123)⁵.

Зокрема, у справі «Пантелеєнко проти України» ЄСПЛ встановив, що вчинок національного суду, який надіслав запит і отримав з психіатричної лікарні конфіденційну інформацію про психічний стан і відповідне медичне лікування заявника, слід вважати втручанням у приватне життя людини. Ця інформація була в подальшому оприлюднена суддею сторонам та іншим особам, присутнім у судовій залі на публічних слуханнях. Тож Суд вважає, що подібні подробиці, безперечно, є інформацією, яка належить до «приватного життя» заявника, і що захід, який розглядається, призвів до розширення кола осіб, ознайомлених з цими подробицями. Таким чином, заходи, вжиті судом, є порушенням права заявника, гарантованого йому ст. 8 Конвенції. При цьому, вирішуючи питання про законність подібного втручання, Суд вказав, що судовий запит інформації був непотрібним, оскільки інформація не була «важливою для розслідування, досудового слідства чи судового слухання», і, таким чином, був незаконним згідно зі ст. 6 Закону України «Про психіатричну допомогу» (п. 58, 61)⁶.

Особливо показовою є ситуація, коли певні розпорядники інформації, вважаючи найбільш важливим публічний аспект наявних у них відомостей про особу, поширюють їх третім особам без погодження і навіть без повідомлення суб'єкта таких даних. Якщо, попри розуміння цього факту поширювачем, інформація буде кваліфікована як персональні дані або конфіденційні відомості про особу, такий вчинок може бути визнано порушенням права на приватність із відповідними наслідками, наприклад, спростування даних та відшкодування нанесеної матеріальної та моральної шкоди. Разом із тим, якщо загроза суспільним інтересам матиме більшу вагу, ніж інформаційна таємниця про стан здоров'я конкретного пацієнта, здійснення певних медич-

них заходів щодо охорони громадського благополуччя, що призвели до використання вказаної особистої інформації, може бути визнано правомірним. Скажімо, у судовій справі «З. проти Фінляндії», яку розглядав Європейський суд⁷, було виявлено, що поліція проводила розслідування проти чоловіка заявниці за звинуваченнями у низці статевих злочинів. Як було виявлено під час розслідування, заявниця та її чоловік були інфіковані вірусом ВІЛ. Дані факти були сповіщені потерпілим у кримінальній справі. У подальшому провідна щоденна газета «Гельсінкі Саномат» у своїй статті повідомила про виїмку медичної документації, що стосується заявниці, під заголовком «Прокурор отримує медичну документацію, що стосується жінки, чоловіка якої обвинувачено у вчиненні згвалтувань, з небезпекою поставлення жертв у зараження ВІЛ-інфекцією». У статті йдеться про те, що дружина Х., чие ім'я та прізвище згадується повністю, була пацієнткою у відділенні лікарні, де проходять лікування хворі на ВІЛ.

У своїй заяві, адресованій Суду, пані З. скаржилась на порушення права на повагу до особистого та сімейного життя, гарантованого ст. 8 Конвенції внаслідок видачі наказів, які зобов'язували її лікарів давати показання та розголошувати медичну інформацію щодо неї у кримінальному переслідуванні проти її чоловіка; виїмки її медичної документації з лікарні, де вона проходила лікування, та приєднання їх до матеріалів справи у повному обсязі; рішень компетентних судів, що обмежували термін нерозголошення протоколу судового засідання на період до 10 років; розголошення її особи, та її медичних даних у рішенні суду (п. 57). ЄСПЛ визнав беззаперечним той факт, що різноманітні заходи, яких було вжито та які оскаржувались заявницею, являли собою втручання у здійснення нею свого права на повагу до приватного і сімейного життя, гарантованого ст. 8 Конвенції.

Але більш визначальним для вирішення даного спору по суті все ж було питання про правомірність такого втручання, зокрема, чи воно було виправданим з точки зору законності (п. 71). Детально вивчивши його, Суд не знайшов жодних обставин, які б обґрунтовували те, що заходи, яких було вжито, суперечили внутрішньому законодавству, чи результати застосування чинного законодавства були недостатньо передбачуваними, на виконання вимог якості, як розуміється під словосполученням «відповідно до закону». Також Суд встановив, що під час провадження у справі, заходи розслідування, про які йдеться, мали легітимну мету були спрямовані на «захист прав та свобод інших людей». Саме цим обґрунтовувалось рішення національного суду щодо строку обмеження розголошення даних. Адже заінтересованість громадськості у відкритості судових процесів сприяє підтриманню довіри соціуму до судів. За законодавством Фінляндії будь-який із членів громадськості має можливість реалізувати своє право на доступ до матеріалів справи після закінчення строку чинності рішення суду про нерозголошення. Таким чином можна стверджувати, що дане рішення було спрямоване на захист «прав та свобод інших осіб» (п. 73, 77).

Нарешті, з'ясовуючи питання про необхідність подібного втручання у демократичному суспільстві, Суд зазначив: при встановленні даного факту необхідно врахувати те, чи у світлі всієї справи обґрунтування, які наводились з метою виправдання вжитих заходів, були доречними й достатніми, та чи дані заходи були співрозмірні меті закону. У цьому зв'язку, як вважає Суд, захист особистих даних, не тільки медичних, є надзвичайно важливим для реалізації особою свого права на повагу до приватного та сімейного життя, гарантованого ст. 8 Конвенції. Повага до конфіденційності інформації про стан свого здоров'я є невід'ємним принципом правових систем країн-учасниць Конвенції. Вирішальною є не лише повага до медичної таємниці пацієнта, а також і забезпечення його довіри до медичної професії та медичних послуг загалом. Без такого захисту особи, які потребують медичної допомоги, можуть віднадуватися від надання інформації особистого та інтимного характеру, що може бути необхідним для отримання належного лікування, та навіть від прагнення отримати таку допомогу і таким чином наражати себе та своє здоров'я, а у випадку інфекційного захворювання і здоров'я суспільства, на небезпеку. Вказані міркування є особливо важливими, якщо йдеться про нерозголошення інформації, яка стосується захворювання особи на ВІЛ. Розголошення таких даних може значно вплинути на приватне та сімейне життя особи, на її соціальний статус та зайнятість, піддаючи таку особу ганьбі та ризику бути вигнанцем у суспільстві (п. 94–96).

Дане втручання не може визнаватись таким, що відповідає ст. 8 Конвенції, якщо тільки воно не виправдане певними важливими суспільними інтересами. Беручи до уваги особливо інтимну та вразливу природу інформації про захворювання особи на ВІЛ, будь-які державно-владні заходи, які примушують надавати чи розголошувати таку інформацію без згоди пацієнта, зобов'язують суд бути дуже уважним та ретельно досліджувати вказані обставини, як це роблять гарантії, прийняті для забезпечення ефективного захисту. Але у даній справі Суд визнає той факт, що заінтересованість у розслідуванні злочину та у гласності судового процесу може переважати заінтересованість як пацієнта, так і громадськості в цілому у недопущенні розголошення медичної таємниці. При цьому ЄСПЛ послався на ст. 9 Конвенції Ради Європи «Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних», де вказується на те, що такі інтереси прав і свобод інших людей (зокрема, при розслідуванні злочину) є навіть важливішими⁸. Таким чином, у питаннях, які стосуються доступу громадськості до особистих даних, питання переваги в оцінюванні має обов'язково ставитися при встановленні справедливого балансу між заінтересованістю громадськості у гласності судового процесу, з однієї сторони, та інтересом сторони у справі чи третьої особи у нерозголошенні такої інформації з іншої. Обсяг даної переваги буде залежати від таких факторів, як природа і серйозність конфліктних інтересів та ступінь небезпеки такого втручання. Всебічно проаналізувавши матеріали справи, Європейський суд дійшов висновку, що з приводу вжитих заходів не було порушення ст. 8 Конвенції (п. 97, 99, 105).

Як можна помітити, коментована наразі судова справа наочно ілюструє правовий підхід, якого слід дотримуватися національному судівництву: заходи, що були застосовані для втручання у конвенційне право особи можуть бути визнані належними, коли вони виправдані своїми суспільно бажаними результатами, оскільки уповноважені державні органи спрямовували свою діяльність на захист охоронюваних інтересів інших осіб, і цей інтерес істотно перевищував приватний. Але вказана перевага пріоритетів обов'язково має бути доведена органом публічної влади. У принципі, якщо керуватися вказаними чинниками, питання про необхідний до застосування захисний юридичний механізм, який адекватний вимогам щодо належної реалізації інформаційного права особи, значною мірою спрощується. При цьому може бути захищене і публічне право, яке проявилось у порушенні, здавалося б, персональних прав особи на інформацію.

До прикладу, зазвичай поняття «погляди» у контексті ст. 34 Конституції України має такий сенс, який характеризує особисту позицію певного індивіда щодо тих чи інших фактів, подій чи явищ. Але, як виявляється, у цій царині також потребується проведення аналізу сутності відповідного змісту та спрямованості реалізації такого права. Бо саме з урахуванням такого аналізу буде правильним обрання охоронно-правового методу захисту суб'єктивного права у разі його порушення. Так, у справі «Інформаціонерфайн Лентія» та інші проти Австрії»⁹ заявники скаржилися, що вони не мали змоги створити радіостанцію і поширювати свої думки та ідеї, оскільки згідно з австрійським законодавством це право обмежувалося Австрійською телерадіомовною корпорацією. Вони стверджували, що це обмеження права монополієм утворенням є несумісним з принципом інформаційної свободи у демократичному суспільстві. Вивчивши обставини справи, Суд визнав, що спірне втручання було непропорційним до мети і, відповідно, не було необхідним у демократичному суспільстві. Таким чином, було порушено конвенційну ст. 10 (п. 38, 43).

З проведеного дослідження можемо зробити певні **висновки**. Система сучасних інфовідносин свідчить, що на практиці органи, покликані здійснювати захист прав особи, далеко не завжди правильно визначають критерії, які здатні забезпечити необхідний рівень захищеності інформаційних прав особи. Для того, аби здійснити належний захист основоположного права людини на приватність, включаючи захист її особистих даних, слід визначити (уточнити) склад і категорії оброблюваних відомостей, виявити приватну чи публічну спрямованість інтересу особи, встановити перелік можливих правопорушень у даній сфері, визначитися із конкретними заходами юридичного захисту залежно від характеру та наслідків порушень безпеки інформаційних прав.

¹ Єсімов С. Право на доступ до інформації – ключовий елемент громадського контролю. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Юридичні науки. 2016. № 855. С. 64.

² Лихова С.Я. Злочини у сфері реалізації громадянських, політичних та соціальних прав і свобод людини і громадянина. Київ: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2006. 262 с.

³ Рыбалченко Р.К. Личная жизнь граждан и некоторые вопросы ее конституционной охраны в СССР. *Проблемы социалистической законности*. Харьков, 1981. Вып. 4. С. 54.

⁴ Цивільне право України: Академічний курс: підручник: у 2-х т. / А.Ю. Бабаскін, Т.В. Боднар, Ю.Л. Бошицький та ін. ; за заг. ред. Я.М. Шевченко. Київ.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2003. Т. 1: Загальна частина. С. 158.

⁵ Рішення ЄСПЛ від 8 липня 2003 р. у справі «Хеттон та інші проти Сполученого Королівства» (Hatton and Others v. the United Kingdom), заява № 36022/97. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-61188"\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{)

⁶ Рішення ЄСПЛ від 29 червня 2006 р. у справі «Пантелесенко проти України», заява № 11901/02. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_274

⁷ Рішення ЄСПЛ від 25 лютого 1997 р. у справі «З проти Фінляндії» (Z v. Finland), заява № 22009/93. URL: http://mediacall.org.ua/fileadmin/user_upload/pdf/Z_against_Finland.pdf

⁸ Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних: Конвенція Ради Європи від 28 січня 1981 р. № 108. URL: <http://ippi.org.ua/sites/default/files/conv108.pdf>

⁹ Рішення ЄСПЛ від 24 листопада 1993 р. у справі «Інформаціонерфайн Лентія» та інші проти Австрії» (Informationsverein Lentia and others v. Austria), заяви №№ 13914/88, 15041/89, 15717/89, 15779/89 та 17207/90). URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-57854"\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{)

References:

Yesimov, S. (2016). Pravo na dostup do informatsii – kluchovyi element hromadskoho kontroliu. *Visnyk Natsionalnoho universytetu «Lvivska politehnika»*. Yurydychni nauky. 855, 63–72 [in Ukrainian].

Lykhova, S.Ia. (2006). Zlochyny u sferi realizatsii hromadianskykh, politychnykh ta sotsialnykh prav i svobod liudyny i hromadianyna. K.: Vydavnycho-polihrafichnyi tsentr «Kyivskyi universytet» [in Ukrainian].

Ribalchenko, R.K. (1981). Lichnaia zhyzn hrashdan y nekotorye voprosy ee konstytutsyonnoi okhrany v SSSR. *Problemy sotsyalystycheskoi zakonnosti*. Kh., 4, 52–58 [in Ukrainian].

Shevchenko, Ya.M. (za zah. red.). (2003). Tsyvilne pravo Ukrainy: Akademichnyi kurs: Pidruchnyk: U 2-kh t. T. 1. Zahalna chastyna. K.: «In Yure» [in Ukrainian].

Rishennia YeSPL vid 8 lypnia 2003 roku u spravi «Khetton ta inshi proty Spoluchenoho Korolivstva» (Hatton and Others v. the United Kingdom), zaiava № 36022/97. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-61188"\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{) [in Ukrainian].

Rishennia YeSPL vid 29 chervnia 2006 roku u spravi «Panteleienko proty Ukrainy», zaiava № 11901/02. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_274 [in Ukrainian].

Rishennia YeSPL vid 25 liutoho 1997 roku u spravi «Z proty Finliandii» (Z v. Finland), zaiava № 22009/93. URL: http://mediacall.org.ua/fileadmin/user_upload/pdf/Z_against_Finland.pdf [in Ukrainian].

Konventsia Rady Yevropy «Pro zakhyst osib u zviazku z avtomatyzovanoiu obrobkoiu personalnykh danykh» vid 28 sichnia 1981 roku № 108. URL: <http://ippi.org.ua/sites/default/files/conv108.pdf> [in Ukrainian].

Rishennia YeSPL vid 24 lystopada 1993 roku u spravi «Informatsiorferain Lentia» ta inshi proty Avstrii» (Informationsverein Lentia and others v. Austria), zaiavy №№ 13914/88, 15041/89, 15717/89, 15779/89 ta 17207/90); URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{‘‘itemid’’:\[‘‘001-57854’’\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{‘‘itemid’’:[‘‘001-57854’’]}) [in Ukrainian].

Резюме

Гуйван П.Д. Недоторканність даних про особисте життя людини як елемент її права на приватність.

Статтю присвячено вивченню актуального питання належного та справедливого вирішення справ щодо захисту конституційного права особи на інформацію. В роботі встановлено наявність фактичного протиставлення публічно-правових засад охорони суспільного порядку, які полягають у відкритості та доступності відомостей, у тому числі і про конкретну особу, що становлять суспільний інтерес, із принциповими підходами щодо недоторканності даних особистісного характеру про життєдіяльність людини. Запропоновано використання підходу ЄСПЛ, за яким, коли порушення відбулося стосовно інформаційних прав, які мають більшу вагу для приватних чи публічних інтересів, застосовуватиметься відповідний захисний механізм.

Ключові слова: приватне життя, публічний інтерес, інформаційне право.

Резюме

Гуйван П.Д. Неприкосновенность данных о личной жизни человека как элемент его права на приватность.

Статья посвящена изучению актуального вопроса надлежащего и справедливого разрешения дел по защите конституционного права человека на информацию. В работе установлено наличие фактического противопоставления публично-правовых основ охраны общественного порядка, которые заключаются в открытости и доступности сведений, в том числе и о конкретном лице, представляющих общественный интерес, с принципиальными подходами к неприкосновенности данных личного характера о жизнедеятельности человека. Предложено использование подхода ЕСПЧ, согласно которому, когда нарушение произошло относительно информационных прав, имеющих больший вес для частных или публичных интересов, должен применяться соответствующий защитный механизм.

Ключевые слова: частная жизнь, публичный интерес, информационное право.

Summary

Petro Guyvan. The inviolability of data on a person's personal life as an element of her right to privacy.

The article deals with the pressing issue of the proper and fair resolution of cases concerning the protection of a person's constitutional right to information. The essence and legal content of the right of a person to privacy was clarified. It is determined that this concept, without an assessment of the social aspect of purely personal, at first glance, manifestations of human existence, is incorrect. For, despite not being aware of the fact of the presence of a public manifestation by a particular individual, his or her behavior in the plane of realization of the elements of his / her personal life may still in a certain way relate to events, phenomena and circumstances of the social level, and thus acquire the legal significance of a public factor. Thus, the paper establishes the existence of actual juxtaposition of public-law principles of public order protection, which consist in openness and accessibility of information, including about a particular person of public interest, with principled approaches to the inviolability of personal data about human life activity. Given that the national legislator does not provide clear criteria for distinguishing data properties of the information right of the person, and the law enforcement practice has not worked out options for their application, a reasonable conclusion is made about the need to apply a legal principle, which is defended by an international institution - the European Court of Human Rights. It is that when a violation has occurred concerning the restriction of the access to information / documents that are more important to the private than the public interest, Article 8 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms will apply, which provides that everyone has the right to respect. of his private and family life, to his home and correspondence, in the presence of the same priority in relations of public interest, shall be subject to the protective construction of the convention Article 10, which protects the right of a person to access public information. In this article, the specific examples of ECtHR practice demonstrate the effectiveness and efficiency of this legal framework. Proposal for the national judicial system: the measures taken by public authorities to interfere with the convention law of a person may be considered appropriate when justified by their socially desirable results, aimed at protecting the protected interests of others, and this interest was substantially higher than the private one.

Key words: privacy, public interest, information law.